

men ogsaa ligeoverfor ham maa jeg bemærke, at vi udtryffeligt have sagt baade i Udvalget og i vort separate Forum, at vi staa paa en Konventions Standpunkt, saaledes som hidtil. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgfreds fandt det aldeles afgjort, at man maatte slutte en Konvention nu, og at der ikke kunde være Tale om Noget end at tiltræde Lovforslaget, saaledes som det nu foreligger, men jeg finder denne Opfordring at være noget mærkværdig, naar den kommer fra det ærede Medlem, thi er der nogen Mand i denne Sal, som har været i Uvished om, hvorvidt der skulde sluttes en Konvention med Sverige og Norge, er det det ærede Medlem, uagtet al den Opfordring, han som tidligere Finansminister havde til at være paa det Reue med sine Ansuelser et saa finansielt Spørgsmaal. I de Oplysninger, der ere meddelte Stortinget, finder man nemlig, at den norske Regering gjengiver forskellige Udtalelser af den danske Finansminister, og denne Finansminister er netop det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgfreds. Der siges saaledes i en Betænkning fra den norske Regering, der ikke er ældre end 11te Juli 1872, og som altsaa er afgivet omtrent paa den Tid, da den økonomiske Kongres var samlet i Kjøbenhavn, at den danske Finansminister gennem de forenede Rigers Minister i Kjøbenhavn har forespurgt, om der i de forenede Riger var påtænkt noget Foranstaltning til Indførelse af et Myntsystem grundet paa Guld, men der staaer ikke noget om, at det skulde være et skandinaviske System. I samme Erklæring siges det, at baade den svenske og danske Finansminister ere enige om — det var i Mai ifjor — at Tiden endnu ikke kunde være kommen til at Ansuelserne om en saa vigtig Sag fuldstændig kunde have fæstnet sig, og at heller ikke de Meninger, der nu udtales, maa betragtes som endelige — altsaa omtrent paa den Tid, da den daværende ærede Finansminister fratraadte denne Stilling. Jeg forudsætter, at det er ham, der udtalte — Datum staaer der nemlig ikke her — at Ansuelserne om Myntsagen ikke vare klarede, og at det maatte være tilgængeligt, om man forlod de Meninger, som man havde udtalt. Da var altsaa den ærede Minister aldeles ubestemt i sin Mening om dette vigtige Spørgsmaal. Den norske Regering og den svenske Finansminister vare ligeledes usikre, og udtalte endnu den 22de Juli ifjor, at den var tilbøjelig til at give det tydske Myntsystem Fortrinet. Dette staaer i den norske Regerings Betænkning. Saa usikker var Regeringsautoriteterne i hele Norden om et saa vigtigt Spørgsmaal. Da den økonomiske Kongres var samlet heri Kjøbenhavn i Juli ifjor, gif alle de Forslag, der fremkom ikke blot fra Danmark men ogsaa fra Sverige og fra Professor Brod, ud paa, at et fælles Myntsystem skulde omfatte alle de 3 skandinaviske Riger; der var ikke et eneste

Forslag, ja, vist ikke engang en eneste Udtalelse, som gif ud paa, at det nye Myntsystem skulde indskrænkes til de 3 Riger, det være sig Danmark og Norge, Danmark og Sverige, eller Norge og Sverige. Saaledes vare alle Forslagene og Forhandlingerne, og da Konferentsraad Davids Lovforslag med en Tilfæstning af det ærede Medlem for Martbo Amts 2den Valgfreds (Frederiksen) kom under Afstemning, bestod dette Forslag af 3 Hoveddele, og den ene Hoveddel var, at Myntkonventionen skulde omfatte alle 3 nordiske Riger, og det forekom ikke en Vending om, at den skulde kunne indskrænkes til de 2 Riger. Saaledes besluttede man, og saaledes talte man paa den økonomiske Kongres. Man gjorde der det Forslag, at de nordiske Regeringer skulde nedsætte en Kommission til at undersøge Sagens Detail, og denne Kommission er ligeledes gaaet ud fra, at dersom der skulde være et skandinaviske Myntsystem, skulde det omfatte alle 3 Riger. Der er ikke i Kommissionens Betænkning efter min Læsning af dette Afstykke noget, som antydede blot en Mulighed af at indskrænke Konventionen til de 2 af Rigerne. Saaledes kom Sagen for her i Rigsdagen, og den afgæet gennem Føllestinget med dette Sagens Understøttelse under den givne Forudsætning, at Myntloven og Myntkonventionen kom til at angaa et Myntsystem omfattende hele Nordens Riger. Sagen stillet anderledes i Landsstinget. Nu er Sagen forfæstet i det Mindste for Diebliffet i det ene af Nordens 3 Riger, i det andet, i det første Land, er Sagen endnu uafgjort, og under disse Forhold tror jeg, at den danske Rigsdag meget vel kan sige: I denne Sag ere vi for Diebliffet ikke tilstrækkelig oplyste, vi gjøre, hvad der anses for uafviseligt fra alle Sider, nemlig at tilstede Regeringen at indføre Guldmynntfoden, men den øvrige Del opsætte vi indtil den kommer saadanne Oplysninger og saadanne Beslutninger frem, at vi med Sikkerhed kunne vide, hvad det er, vi foretage os, saa at vi ikke tage en Beslutning, der muligvis kan være urigtig. Saaledes tror jeg, at denne Sag uden Fare for Danmark og uden Ansvar for Rigsdagen kan henligge indtil Rigsdagens næste Samling, der kun er nogle faa Maanedes borte. Vi vilde da kunne se, om den svenske Rigsdag vil gaa ind paa dette Forslag, og hvis den vedtager en saadan Konvention og beslutningsrige den svenske Regering til at indbyde den danske Regering til at slutte sig dertil, vil der rimeligvis ikke fra Rigsdagens Side møde fynderlige Vanskeligheder derved. Den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 4de Valgfreds opstillede afskillige Indvendinger og Anker mod Mindretallets Forslag. Hvad nu angaar den pikante Historie om Ravens Mynt, da var denne Mynt egentlig bestemt for dem, der troede paa Ravens Ufeilbarhed, de se formodentlig ikke saa nyt paa, om hans Stil-